

Den Regel, at Arvingerne kun svare i Forhold til deres Arveret, naar Gjalden ikke er krævet paa Skiftet, er jo gammel; den staar i Danske Lov 5—2—83, og efter denne Artikel blive Arvingerne kun solidarisk ansvarlige, naar Gjalden er krævet paa Skifte, og de ikke have villet betale, før de delte Arven; derfor indeholdes der forsaavidt ikke noget Nyt i § 53. Det Nye, som indeholdes i Kapitlet, er derimod det, at der, naar Arvingerne ville vedgaa Arv og Gjæld, tillægges dem en Raadighed over Boet og Boets hele Behandling, som ingenlunde kan siges at være tillagt dem efter den gjældende Ret. Det har overhovedet været Lovudkastets Tanke at skjelne skarper, end det hidtil har været Tilfældet, mellem de Foranstaltninger, som ere fornødne for Kreditorernes Skyld, og de Foranstaltninger, som kun ere nødvendige for Fordelingen imellem Arvingerne. Naar Arv og Gjæld fragaar, saa er det indlysende, at Kreditorernes Interesse da træder i første Række; thi naar Arvingerne ikke ville overtage Gjalden, have jo Kreditorerne ikke Andet at holde sig til end Boet, til hvilket de alene kunne se hen for at faa Dækning; der følger deraf, at det er deres Ret til at faae, hvad der tilkommer dem, om hvilken det først gjælder, og dette medfører da, at Konkursbehandlingens Grundsetninger i det Hele taget i saa Fald maa komme til Anvendelse, altsaa at det ikke tilstedes nogen enkelt Kreditor at forsøge paa at faae Betaling fremfor de andre, at der maa udstedes en almindelig Indfaldelse, samt at dennes Udløb maa afventes, for at man kan se, hvilke Fordringer der indkomme, og prøve disse, og at derpaa Fordelingen sker efter Konkurslovens Forrifter for dem, der melde sig; først naar det ved denne Behandling, som sigter til at gjøre op med Kreditorerne og give dem hver Sit, viser sig, at der er Noget tilbage, først da kan der blive Tale om Arvedeling. Ganske anderledes stiller Forholdet sig i det Tilfælde, hvor Arvinger vedgaa Arv og Gjæld. Da det er en Grundsetning i vor Ret, at Kreditorerne ikke kunne modsætte sig, at en Mands Arvinger overtage Gjalden efter ham, saaledes at denne gaar over paa dem, saa er det naturligt, at de, naar de ville vedgaa Arv og Gjæld, ganske slippe for alle de Foranstaltninger, som sigte til Kreditorernes Tylbestgjørelse; det, som bliver tilbage at ordne, er kun Delingen af Arven, medens Stillingen overfor Kreditorerne bliver ganske den samme som før, saaledes at disse, hver enkelt for sig, kunne søge at komme til deres Betaling gennem Søgemaal og Eksekution. Arvingerne kunne udstede Proklama eller lade det være, ligesom de ville, og behøve overhovedet ikke at udsætte Boets Deling en eneste Dag af Hensyn til Kreditorerne. Disse sidste Sætninger have imidlertid, saa vidt mig bekendt, ikke været anerkjendte i den gjældende Ret. Det har vistnok i denne været almindeligt ikke at skjelne mellem de Tilfælde, hvor

Boet var solvent, og hvor dette ikke var Tilfældet, og man har tillagt offentlig Skiftebehandlings Indtræden samme Virkning overfor Kreditorerne, hvad enten Boet var solvent eller ikke. Det er en Praxis, der uden Tvivl er kommen frem af forskellige Grunde, som jeg her ikke nærmere skal opholde mig ved, men jeg tror ikke, at det kan bestrides, at den gjældende Praxis maa siges i det Hele taget at behandle solvente og insolvente Dødsboer eens og kun at gjøre den Forskiel mellem dem, at medens man i de insolvente Dødsboer gaar ud fra, at der paa Skiftesamlingerne bør tages et Hovedhensyn til Kreditorerne, saa maa der, naar det er givet, at Boet er solvent, tages et Hovedhensyn til Arvingerne. For Dvrigt er Nødvendigheden af Proklama, Nødvendigheden af at afvente dets Udløb og af en almindelig Dpgjørelse for Kreditorerne efter samme lige stor, hvorledes Boets Tilstand saa er, naar det overhovedet er under offentlig Skiftebehandling. — I det, som hidtil er yttret, har jeg ganske affet fra de Tilfælde, hvor der er en efterlevende Ugtefælle, der svare til Gjalden, fordi Lovforslaget ogsaa derom giver særegne Regler i det 5te Kapitel. Dette Kapitel opholdt den ærede Taler sig ogsaa ved og gjorde der en Indvending, som jeg ikke kan undlade at berøre, fordi det forekommer mig, at denne Indvending paa ingen Maade kan tillægges nogen Vægt. Lovforslagets Tanke er jo den, at naar der er en længstlevende Ugtefælle, som bærer Gjældsansvaret og ikke kan shyde dette fra sig — hvilket er Tilfældet, naar Manden, som ikke paa Grund af sin Kones Død kan unddrage sig Ansvar overfor Kreditorerne, er den længstlevende, ligesom ogsaa naar Konen dør efter at have siddet i uskiftet Bo, idet hun derved har gjort sig til Debitor for Gjalden, er kommen til at staa i samme Forhold til Kreditorerne som Manden — er der Grund til at indrømme en særegen Behandlingsmaade, bestandig hvilende paa det Princip, at der i disse Tilfælde kun er Tale om en Dpgjørelse med Arvingerne, men derimod ikke med Kreditorerne, for hvis Vedkommende Stillingen ikke forandres, idet de have samme Debitorer at holde sig til, som de i Forveien havde. Jeg skal dog imidlertid bemærke, at der paa dette Punkt netop i den gjældende Ret er Tvivl tilstede med Hensyn til overmaade vigtige Spørgsmaal, som dette Lovforslag netop vil bringe paa det Aene, idet det efter den gjældende Ret maa anses for meget tvivlsomt, om Arvingerne, naar de skifte med den længstlevende, der svare til Boets Gjæld, blive fri for ethvert Gjældsansvar eller ikke, altsaa naar en Enkemand skifter med sin Kones Arvinger, om han da ogsaa fremdeles bærer hele Gjældsansvaret, eller om Arvingerne ogsaa blive ansvarlige for Gjalden efter det Forhold, i hvilket de toge Arv efter den Udsdøde. Dette er et Punkt, som i den gjældende Ret er meget tvivlsomt og omtvivlet, men Lovforslaget har ment at burde af-